

ARVAJAN METSÄMIEHET ry.

50 VUOTTA

ESIPUHE

50 vuotta on yksilölle ja myös yhdistykselle oivallinen virstanpylväs pysähtyä muistelemaan ja arvioimaan menneitä. Tänä vuonna tuon merkkipaalun on saavuttanut Arvajan Metsämiehet ry.

Kun seura pyysi minua kirjoittamaan 50-vuotishistoriikin, otin haastavan tarjouksen innostuneena vastaan. Passiivisena seuran jäsenenä minulta on kuitenkin puuttunut se toiminnan syvälinen tuntemus, joka olisi tätä työtä helpottanut.

Puutteena on ollut myös se, että monet alkuaikojen muistelijat ovat käyneet vähiin. Monet veteraanit ovat jo pois joukostamme. 50-luvun arkistotietoa on niinkään niukasti, koska asiapaperit ovat kadoksissa. Säilyneiden paperien ja nykyisten jäsenien haastattelujen pohjalta olen saanut kuitenkin kokoon jonkinlaisen historiikin, jonka toivon riittävässä määrin valaisevan seuran puolivuosisataista taivalta.

Toivon, että tämä historiikki olisi sopiva pohja myöhemmälle historiankirjoitukselle ja että se innostaisi jäseniään kaivamaan muistilokeroitaan seuraavia kirjoittajia varten .

Haluan esittää kiitokseni ennenkaikkea seuran veteraaneille Antti Järviselle ja Esko Peltoselle, joka on ainut elossa oleva perustajajäsen, samoin kiitokseni nykyiselle puheenjohtajalle Jukka Järviselle ja kaikille muille, jotka ovat antaneet arvokasta apua allekirjoittaneelle.

JUHANI LEHTOLA

SISÄLLYS	sivu
1. Arvajan Metsämiehet lähtevät liikkeelle	4
2. Metsästys on muuttunut	6
3. Metsästyksen historiaa	8
4. Olkkolan Metsämiehet	10
5. Seuran alkutaival	12
6. Seura muuttaa nimensä	14
7. 1960- ja -70 luvun vuosikymmenet	15
8. Hirvimailla koettua	17
9. Muuta riistaa	19
10. Koiria ja koiramiehiä	20
11. Peijaiset	22
12. Tähän päivään	24

Liitteet:
jäsenet ja puheenjohtajat
johtokunta 1997
juhlalaulu

ARVAJAN METSÄMIEHET LÄHTEVÄT LIIKKEELLE

On lokakuun neljäs päivä armon vuonna 1997. Sumuinen aamu ei ole vielä täysin valjennut, kun Arvajen metsämiesten hirvimiehet kokoontuvat perinteiseen tapaan kylän urheiluseurantalolle aloittamaan syksyistä jahtiaan. On metsästysseuran juhluvuosi, mutta rento ja samalla iloisen jännityksen täyttämä ilmapiiri kätkee vielä juhlailmeen. Se voidaan näyttää vasta hirvipeijaisissa, jolloin myös juhlitaan seuran puolivuosisataista taivalta.

Hirvestäjät ovat kerääntyneet räiskyvän nuotion ympärille. Jahtivouti Paavo Salonen käy läpi päivän strategian. Hän jakelee käskyt, tarkastaa kantoluvat ja muistuttaa vielä ampujia turvallisuudesta. Hirvimiehet lähtevät maastoon Edesnimen maille, josta jahti päätettiin aloittaa.

Hirviporukan, johon kuuluu yli 20 miestä ja yksi nainen, tavoitteena on kaataa neljä aikuista ja neljä vasaa, sekä ainakin yksi peura. Jämsän seudulle on myönnetty 130 kaatolupaa ja koko maahan yli 22.000 lupaa.

Hirvet juoksevat kuluvana jahtikautena metsästäjien passirivistöön yhä harvemmin. Takavuosien runsas riistakanta on taakse jäänyt ilo ehkä moneksikin vuodeksi. Hirviä on viime vuosina ammuttu enemmän kuin niitä on syntynyt. Myös metsälihaa syövät pedot ovat rasittaneet hirvikantoja entistä enemmän. Lihat päätyvät lähinnä vain kotipakastimiin. Myyntiin ei niukoista lihamääristä paljonkaan riitä.

Riistakannat ovat aina kaikkina aikoina vaihdelleet enemmän tai vähemmän. Luonto, ympäristötekijät, sairaudet ja viime kädessä ihminen ovat kantoja säätelevät tekijät.

Mutta vaihtelut lisäävät nykyaikaisen metsästyksen mielekkyyttä.. Ne antavat mahdollisuuden vastuuntuntoiselle riistanhoidolle ja oman panoksensa koko virkistysmuodolle. Tätä harrastusta Arvajen Metsämiehet vaalivat hartaudella ja hyvän metsästyshengen sävyttämänä.

Mukana on aina ollut myös aimo annos reipasta kilpailuhenkeä. Arvajalaiset ovat maakunnassa kuuluja tehokkuudestaan ja nopeudestaan. Seuroista ensimmäisenä he ovat yleensä ampuneet hirvikiintiönsä, jopa muutamassa päivässä, kuten 1980-luvun alun vuonna, jolloin oli 24 kaatolupaa. Ensimmäisenä jahtipäivänä miehet täräyttivät seitsemän hirveä.

”Tämä ei kuitenkaan ole synnyttänyt mitään paineita eikä stressiä, koska meillä ei ole hermoja ollenkaan”, toteaa jahtivouti Paavo Salonen lokakuun hämyisenä päivänä.

KALLEN HIRVIPASSI

Kalle istui hirvipassissa suon laidassa. Aurinko lämmitti ja mies nukahti.

Ajomiehet ajoivat hirven suon yli ja se ohitti Kallen passin hyvältä ampumahollilta tämän heräämättä. Hirvi jatkoi takana olevaan rinteeseen ja viereinen passimies juoksi kovaa kyytiä Kallen luo:

”Kalle, herää! Hirvi meni tästä ohi ja menee jo tuolla takana rinteessä”, johon Kalle unenpöpperöisenä: ”Mitä pirua sä nyt herätät, herätä silloin, kun hirvi on tulossa eikä menossa!”

ISÄNTÄ JA RENKI

Isäntä metsästysvierailleen ennen hirvijahdin alkua:

”Kun te sitten tulette pelloille, niin älkää ampuko mitään mikä ei liiku. Se näet voi olla meidän renkimme.”

INNOKAS APTEEKKARI

Paikkakunnan apteekkari oli innokas metsästäjä ja hätäinen ampuja.

Kerran apteekkari oli metsällä kun hän kuuli rapinaa läheisestä pensaasta. Hän latasi ja ampui pensaaseen, sanoi apulaiselleen: ”Mene sine katsomaan, mike siellä oli”.

Apulainen käy tarkistamassa ja huutaa: ”Kehuu olevansa Kemppaisia”.

METSÄSTYS ON MUUTTUNUT

Entisaikojen saalistavasta metsästäjästä on vuosien varrella kehittynyt riistamailla samoileva luonnonystävä ja riistanhoitaja. Asenne metsästykseseen on perinohjin muuttunut ja sen on päästy yhä inhimillisempiin metsästysmuotoihin.

Itse metsästäjä on olemukseltaan asultaan ja varustuksiltaan myös muuttunut. Tämän päivän eränkävijä herää syksyiseen aamuun, vetää ylleen erityisen metsästysasun, panee kiiltävän aseensa hienoon pussiin, ottaa kännykän mukaansa, nousee autoon ja ajaa kauas salomaille. Jos metsästäjä lähtee hirviijahtiin, hän sonnustautuu punaiseen tai oranssiin väriin.

Puolivuosisataa sitten Olkkolan ja Arvajen metsästäjä puki ylleen asun, jota hän käytti pelloilla ja metsätöissä. Vanhan aseensa hän otti pirtin seinältä ja patruunat piirongin laatikosta. Jo sodassa mukana olleeseen reppuun hän survoi leipäpalan ja maitopullon, lähti sitten aamupimeään ja taivalsi koiransa kanssa kinttupolut, puronvarret ja ikikuusikot. Iltahämärässä hän palasi kotiinsa.

Nykypäivän jahdeista on kaukana se ikimuistoinen tapa, jolloin metsästäjä aamuhämärissä ikäänkuin varkain lähti pirtistään ja hyvin tarkoin varoi, ettei vain vaimoväkeä sattunut ensin tuleman vastaan. Olisihan nainen enteillyt huonoa metsästysonnea.

Jos suomalainen metsästäjä on muuttunut, on muuttunut myös metsästysympäristö. Metsäpolkujen tilalle ovat tulleet metsäautotiet. Ikihongikkojen tilalle on syntynyt metsäaukkoja. Ne ovat tänä päivänä osa meikäläistä metsäluontoa.

Viiime vuosikymmenten aikana metsästys on teknistynyt. Autolla liikkuminen on osa metsästystapahtumaa. Aseet ovat tarkempia kuin ne olivat 50 vuotta sitten. Kiikari yleistyi lisävarusteena 1970-luvulla. Kiikaria seurasivat radiolaitteet, jotka ovat tehostaneet erämetsien tiedonkulkua.

Riistaeläinkannoissa on tapahtunut, ja ainakin osittain ympäristön kokemien mullistusten vuoksi, huomattavia muutoksia. Hirvi- ja peurakantojen räjähdysmäinen runsastuminen parisen vuosikymmentä sitten oli näkyvin muutos. Kun vielä sotien jälkeen hirvi oli todellinen harvinaisuus valta-alueilla maattamme, on se nyt miltei jokapäiväinen näky pelloillamme ja valitettavasti myös maanteillämme.

1970-luvulla hirvikanta alkoi todella kasvaa. Ja kun samaan aikaan myös valkohäntäpeuran metsästys tuli mahdolliseksi, alkoivat Suomen metsät tuottaa enemmän lihaa kuin koskaan aiemmin. Esimerkiksi v. 1981 Suomen koko riistasaaliin arvoksi laskettiin noin 230 miljoonaa markkaa.

Metsässä, suolla ja pelloilla tapahtuneet muutokset ovat vaikuttaneet selvästi metsästäjien saalisluetteloon. Muutamat riistaeläimet ovat hyötäneet muutoksista, toiset taas ovat kärsineet.

Tehometsätalous lienee ollut metson surma ja tehomaatalous taas peltopyynn turma. Tehometsätalous ja -maatalous ovat vaikuttaneet monen muunkin riistaeläimen levinneisyyteen.

Metsästysoikeus Suomessa on jo kauan kuulunut joko maanomistajalle tai sille henkilölle tai yhteisölle, jolle metsästysoikeus on vuokrattu. 1940-luvulla maanomistaja oli maanviljelijä. 1960-luvulla omistus alkoi muuttua. Tänä päivänä kaupunkilaisomistajat omistavat suuren osan Suomen metsistä. Siitä syystä metsästysoikeuden hankkiminen, vuokrasopimusten tekeminen ei tänään ole yhtä yksinkertaista kuin se oli muutama vuosikymmen sitten.

Järkiperäinen metsästys ei onnistu ilman tehokasta riistanhoitoa. Sillä on maassamme

itseasiassa jo pitkät perinteet. Hirvieläinten metsästyksen rajoituksia 1500-luvulla voidaan pitää riistanhoidollisena toimenpiteenä. 1800-luvun lopulla petoeläinten hävittämisestä tuli metsästäjien keskuudessa muotiasia.

1940-luvulla petoeläinten hävittäminen oli ehkä tärkein osariistahoitoa. Myöhemmin riistanhoito perustui entistä enemmän tutkimustuloksiin. Tuloksena on kehittynyt keskitetysti ja tutkitun tiedon pohjalta tapahtunut metsästyksen sääntely.

Voidaan sanoa, että Suomeen on kehittynyt uusi metsästyskulttuuri, johon liittyy aikaisempaa enemmän kaikkea sellaista, missä ei ole kysymys suoranaisestä eräpolkujen kulkemisesta. Koirakannoissa tapahtui huomattavaa kehitystä. Sotia edeltäviin vuosiin verrattuna nykyiset hirvikoirat: oma railakas ja muhkea Karjalan karhukoiramme ja myös Ruotsin tulokkaat, harmaa pystykorva ja Jämtlannin pystykorva ovat jäljittäjinä ja hirven haukkujina aivan toista tasoa edeltäjiinsä verrattuna.

Hyvä ampumataito on osa merkittävää metsästyskulttuuria. Nykyään nuori metsästäjä on taitavampi ampuja kuin hänen isoisänsä. Nuori mies ampuu radalla kehittääkseen omia taitojaan, isoisä ampui vain saalistaakseen. Aikanaan metsästäjä oli oma yksilönsä ja yksinäinen eränkävijä, vaikka olikin joskus mukana yhteismetsästyksessä. Tänä päivänä hän on sosiaalinen ihminen ja metsästysseuran jäsen. 1800-luvulta lähtien metsästysseurat ovat koonneet yhteen metsästäjiä. Aluksi metsästysseurat olivat lähinnä yläluokan herraseuroja, joilla oli tarkoin valittu varakas jäsenkuntansa, metsästysmajansa, riistanhoitajansa, ulkomaiset koiransa ja ulkomailta lainatut metsästysrituaalit.

Vieläkin jotkut seurat ovat hyvin suljettuja, mutta valtaosa niistä on jo avoimia koko pitäjän tai koko kylän seuroja, joiden jäsenistö on poikkileikkaus toiminta-alueen väestöstä. Tämän väestörakenteen kirjon täyttää mm. Arvajan Metsämiehet ry.

Tänään metsästys on vapaa-ajan harrastus. Metsästäjät ovat yksi tämän maan tärkeimmistä harrastajaryhmistä. Suomessa on tällä hetkellä noin 300.000 metsästäjää, joista yksistään hirvijahtiin lähtee vuosittain mukaan noin 100.000 jahtimiestä.

Valtaosa metsästäjistä on tänään suvaitsevampia kuin moni itseään luonnonsuojelijaksi kutsuva.

METSÄSTYKSEN HISTORIAA

Ensimmäinen aikakirjoihin merkitty maininta Arvajan kylän metsästäjistä on peräisin 1500-luvulta. Maaliskuussa v.1559 pidetyillä talvikäräjillä Arvajan Tuomas Ollinpoika tuomittiin 40 markan sakkoon hirvenkaadosta Arvajan mailla. Kaato loi tapahtunut vastoin kuninkaallisen majesteetin kieltoa ja hirventaljan myynti oli tapahtunut ilman lupaa suoraan kauppakaupunkiin.

Hirventalja oli tuolloin arvokas ja haluttu turkis, johon kruununvoudeilla oli etuosto-oikeus. Niitä he ostelivat halukkaasti kruunun turkisvarastoihin.

Metsästäystä, jota aikaisemmin kaikki maan asukkaat olivat saaneet vapaasti harjoittaa, rajoitettiin Kustaa Vaasan hallitusaikana osittain rauhoitusajoilla ja osittain erikoisilla kuninkaan ja aateliston etuoikeuksilla. Näitä kieltoja Tuomas Ollinpoika oli uhmannut.

Esimerkiksi koko Ahvenanmaa oli varattu yksinomaan kuninkaan metsästyspuistoksi. Talonpojilta oli siellä metsästäminen kokonaan kielletty. Joka ei kieltoa noudattanut, joutui kärsimään ankaria rangaistuksia. Luvattomasta hirvenkaadosta Ahvenanmaalla tuomittiin jopa kuolemaan.

Silloin kun hirven metsästys sallittiin, sitä harjoitettiin usein yhteis- tai seuruepyyntinä. Useamman metsästäjän yhteisellä toiminnalla saatiin enemmän ja varmemmin saalista. Kun keväthanget alkoivat hyvin kantaa hiihtäjää, lähdettiin joukolla hirvenajoon. Perinnäistapa vaati, että kaikki ajoon osallistuneet saivat yhtäläisen osan saaliista.

1500-luvulla elettiin varsinaista eräkautta, jolloin erämaihin mahtui ja turkiskauppa kukoisti. Jämsäläiset olivat jo tuolloin tunnettuja eränkävijöitä. Heillä oli kuninkaan siunauksella laajat nautintaoikeudet Keski-Suomen ja Savon mailla. Lisäksi he saivat pitää kalavedet nykyisen Helsingin edustalla.

Turkis oli miltei mausteiden veroinen kauppatavara . 1500-luvun lopulla turkikset olivat toiseksi suurin vientiartikkelimme. turkiksen pyytäjänvarsinainen kauppatavara oli orava, jonka nahka korvasi rahan. Oravan nahat, joita laskettiin 40 kappaleen kiihtelyksittäin, olivat myös tärkeä veronmaksun väline. Uuden ajan alun vaihtokurssin mukaan karpännahka vastasi kolmea ja puolta oravannahkaa ja näädännahka puolestaan kokonaista kiihtelystä eli 40 oravaa.

Vuoteen 1868 metsästettiin vuodet umpeensa. Sen jälkeen kiellettiin kevät- ja kesämetsästykset, kun oivallettiin, ettei metsänriistaa saisi kiima-aikana eikä poikasten kasvuaikana häiritä, vaan olisi niiden annettava rauhassa lisääntyä ja kehittyä.

Metsästäys oli 1800-luvun jälkipuoliskon Jämsässä parhaasta päästä petoeläinten hävittämistä. Siitä tuli oikein kilpailu. Metsästäys turkiksen ja lihan toivossa vei miehiä yhä harvemmin riistapoluille. Tähän innosti tarkkakätisiä metsästäjiä ennenkaikkea melkoinen tapporaha. Karhusta maksettiin vuonna 1876 taksan mukaan 75 markkaa ja sudesta 50 markkaa. Onnistunut laukaus tuotti sudenkaatajalle yhdellä kertaa kunnan esimiehen vuosipalkan verran markkoja.

Viime vuosisadan lopulla alkoi eränkäynti muuttua karusta elinkeinosta virkistystä tuovaksi harrastukseksi. Syntyi metsästyssseuroja, joiden jäsenenä oli virkamiehiä, kauppiaita, upseereita, kartanonherroja ja maanviljelijöitä. He puhuivat riistan säilyttämisestä ja uusien metsästyslakien noudattamisesta sekä niiden valvonnasta. He ryhtyivät ohjaamaan kansalaisia näissä harrastuksissa, mutta samalla he halusivat myös turvata itselleen mahdollisuuden harrastuksensa harjoittamiseen.

Kuluvan vuosisadan alkupuolella suurpedot hävisivät. Pienriistaa oli sen sijaa riittämiin, mutta suomalaisen metsän uljas otus, hirvi, alkoi käydä vähiin. Kapinan jälkeisinä pulavuosina se

hävitettiin melkein sukupuuttoon suurimmasta osasta Suomea. Hirvi rauhoitettiin tykkäänään vuosikausiksi.

Hirven harvinaisuutta kuvaa hyvin uutinen Metsästys- ja kalastuslehdessä v. 1924: ”Pihtiputaan Kauppilan talon väkeä kohtasi eräänä aamuna suurenmoinen näky kahden mustanruskean uroshirven juostessa peltoaukean yli”. Tapaus herätti suurta huomiota paikkakunnalla, missä kruunupäitä ei oltu nähty vuosikymmeniin.

Sotaa edeltävinä vuosina määriteltiin tyypillinen suomalainen erämies. Hän oli kaiken viljan metsästäjä. Samat miehet ampuivat alkusyksystä sorsia, ehkä kyyhkyjäkin, mutta metsäkanalintujen ja jänisten pyyntikauden alettua heidän mielenkiintonsa painopiste kohdistui tähän riistaan. Myöhemmin hirvi jahti työnsi sivuun muun metsästyksen ja talven tullen samat henkilöt saattoi tavata jälleen jänismetsällä tai turkisriistaa pyytämässä.

KOPPELOKIN

Huimasta mielikuvituksestaan tunnettu hämäläiskylän metsämies kertoi nähneensä kun kettu ajoi jänistä: ”Kun minun koirani lähti ajamaan kettua, niin jänis ja kettu hätääntyivät saman kannon alle piiloon. Laukaisin molemmat piiput sinne”.

Kertoja huomasi, että kuulija nauroi epäilevästi, katsoi totisena päälle ja kirosi: ”Ja perhana, oli siellä vielä koppeloki”.

Par jämpsäläistä miestä män hirvenkoatoon. Ilta hämärty ja silimiä hämärs. Näkivät tumman ruskiin otuksen seisomassa. Toinen sano, että se on hirvi. Molemmat ampu. Mänttiin kahtomaan. Toinen sano noama totisena: ”- Juu ja justiin kengitetty”.

OLKKOLAN METSÄMIEHET

Jo sotia edeltävinä vuosina Kaipolan ja Olkkolan kylillä liikkui innokkaita metsämiehiä. Sotavuosina metsästysharrastukseen ei olosuhteiden pakosta liennyt juuri aikaa. Sodan jälkeen palattiin taas rauhan töihin ja jälleen vanhojen harrastusten pariin.

Levon talon isäntä Väinö Lehtola, Perälän ja Pitkäniemen veljekset sekä Lopeiston Salosen pojat olivat alueen tunnetuimpia riistapoluilla liikkujia. Passiin lähti mukaan usein myös Jämsän vallesmanni T. Alsti.

1940-luvun alkupuolella Suomea oli kohdannut melkoinen riistakato. Vastaavanlainen häiriö oli vaivannut koko läntistä Eurooppaa. Pari kolme vuotta sodan jälkeen riistaeläinkanta alkoi elpyä jo hyvää vauhtia. Varsinkin vesilintuja esiintyi runsaasti. Niitä tultiin ampumaan kauempaakin. Hyvässä muistissa ovat vielä elokuiset räiskeet Jämsänjoen suulla ja Olkkolan lahdella sorsastuksen alkaessa. Sivullisten oli silloin syytä pysyä loitolla.

Paikallisten isäntien lisäksi metsäpoluille ilmaantui myös uusia tulokkaita. Olkkolassa oli jo vuosia ollut käynnissä SOK:n tiilitehdas ja v. 1946 valmistui läheisyyteen Yhtyneitten Paperitehtaitten Olkkolan saha. Näiden tuotantolaitosten palveluksessa työskennelleet konemestari Mikko Kortelainen ja sahateknikko Olavi Kontro olivat eränkävijöitä. Yhteisillä pyyntiretkillä ja Levon pirtissä iltaa istuessaan kylän metsästäjät saivat idean oman metsästysseuran perustamisesta.

Pitäjän alueelle aina Hassista Jämsänniemelle oli jo aikaisemmin perustettu seuroja. Jämsän erä-Veikot oli vanhin ja samalla Jämsäläisten metsästäjien eräänlainen lippilaiva.

Marraskuun seitsemäntenä päivänä 1947 kokoontui seitsemän miestä Olkkolan sahan ruokalaan. Nämä miehet päättivät perustaa Olkkolan Metsämiehet ry: n, joka myöhemmin oikeusministeriön päätöksellä hyväksyttiin virallisesti yhdistysrekisteriin. Perustajajäsenet olivat: Idean varsinainen isä Väinö Lehtola, Olavi Kontro, Mikko Kortelainen, Esko Peltonen sekä Jaakko, Martti ja Reino Pitkäniemi.

Ensimmäisessä hallituksessa toimivat Väinö Lehtola puheenjohtajana, Mikko Kortelainen varapuheenjohtajana sekä Olavi Kontro sihteerinä ja rahastonhoitajana. Lehtolan puheenjohtajuus jatkui yli 20 vuotta, aina vuoteen 1969 saakka.

Olkkolan Metsämiehet noteerattiin myös lehtien palstoilla. Vuoden 1948 tammikuun numerossaan Metsästys- ja Kalastuslehti kertoi, että Suomen Metsästäjäliiton uudeksi jäseneksi oli hyväksytty Olkkolan Metsämiehet Jämsästä.

Säännöissään uusi metsästysseura sitoutui harjoittamaan metsästystä seuran mailla ja ilmoitti ylläpitävänsä järkiperaistä riistanhoitoa. Siinä tarkoituksessa seuran oli ennenkaikkea vartioitava aluetta salametsästykseltä, vähennettävä mahdollisuuksien mukaan vahinkoeläimiä, karkoitettava riistamailla kiertelevät koirat ja kissat, kaadettava hyötyriistaa ainoastaan, mikäli sen kanta sen kulloinkin salli. Järjestettävä kovina talvina riistalle ruokintaa sekä tarpeen vaatiessa huolehdittava sen lisäämisestä.

1947 lehdistössä pohdittiin hartaasti kuinka metsästysolojamme voitaisiin kohentaa ja kuinka metsästyskuria parantaa. Parhaimpana tavoitteena pidettiin metsästyskulttuurin kohottamista, valistuksen ja valvonnan tehostamista. Päällimmäisinä huolenaiheina olivat salametsästys ja vahinkoeläimet.

Kyseisenä vuonna vähissä olleen hirven salakaato oli varsin yleistä. Metsästys- ja Kalastuslehti kirjoitti, että himo hirven salametsästykseseen näyttää kansassamme olevan lähtemättömissä. Kevättalvella 1947 tuli harvinaisen aikainen ja erittäin kantava hankikeli, joka

mainiosti kantoi ihmistä, muttei hirveä. Kaikki salakytät, keskenkasvuisia poikia myöten, lähtivät ahdistamaan avuttomia eläimiä, toteaa lehti.

Valtion ylin metsästyksen valvoja kehotti ankarasti kaikkia metsästäjiä valvomaan tehokkaasti hirvikantaa, varottaen, että jos jollakin alueella paljastuu salakaatoja, sinne ei kertakaikkiaan myönnetä hirvenkaatolupia. Metsästyksen valvojan ohjeiden mukaisesti mm. Jämsän Erä-Veikot päätti yhdessä riistanhoitoyhdistyksen kanssa tehostaa valvontaa ja järjestää omaa vartiointia luvattoman metsästyksen estämiseksi.

Kaatolupia ei silloin vielä paljon herunut, mutta joitakin kuitenkin, mm. yksi lupa Puukkoisille. Fabian Koskisen metsästysseurue ampui siellä mahtavan 300-kiloisen kruunupään. Hämeen lääniin myönnettiin vain noin 500 hirvilupaa.

50 vuotta sitten oli varissota kiihkeimmillään. Metsästysviranomaiset vetosivat riistamiehiin, että he uhraisivat toukotöiden lomassa muutaman tunnin varisten nujertamiseksi. Tuhoamiskeinona käytettiin myrkyä, fosforiöljyä, jota jaettiin ilmaiseksi. Yhdistykset ja riistanhoitajat jakoivat erityisiä ruiskuja, joilla fosfori ruiskutettiin tuoreeseen silakkaan. Hävittämiskeinosta annettiin tarkkoja ohjeita lehdissä.

Toisen vainotun, ketun, menoksi sen sijaan kehoitettiin käyttämään rautoja. Myrkyn käyttäminen ketun tuhoamiseksi oli kohdannut liiaksi vastusta. Maatalousministeriö tehosti ketunrautojen saantia.

Ajat ovat puolessa vuosisadassa muuttuneet. Edellä mainitut tappokeinot eivät tulisi enää kuuloonkaan, eivätkä keinot, joita käytettiin sata vuotta sitten. Silloin kettuja vainottiin Jämsässä aika omalaatuisella tavalla. Viekkään repolaisen houkuttelemiseksi valmistettiin erityinen keitos. ”Suolaamattomaan sulatettuun voihin lisättiin mm. jauhettua katajan marjaa, kynsilaukkaa, hunajaa, kanferttia, anisöljyä ja laventeliöljyä, jotka kaikki kiehautettiin yhdessä sulaneen voion kanssa ketun pökerryttämiseksi.”

Ihmeaine vietiin haaskalle ja sinne piti mennä vastatuuleen ja tupakkamies ei saanut syljeksiä kyseiselle alueelle. Valmistusmenot tuntuivat vakuuttavilta, mutta tiedossa ei ole, kuinka neuvot auttoivat kettukannan verottamisessa.

SEURAN ALKUTAIVAL

Vuoden 1948 toukokuun numerossaan Metsästys- ja Kalastuslehti kertoo jälleen Olkkolan Metsämiehistä: ”Seuran mailla on ensimmäisen metsästyskauden aikana harrastettu ainoastaan ajokoirametsästystä. Metsäkanalintukanta oli jätetty kokonaisuudessaan koskematta, koska kanta mailla oli äärimmäisen heikko. Jäniksiä oli ilahduttavassa määrin, vaikka niitä vaivasikin keuhkomato. Piisamit olivat vahvistumaan päin. Myös oravakanta oli korkealla. Ammuttiinhan niitä maassamme ennätysmäärä eli 1,2 miljoonaa kappaletta v. 1947.

Olkkolan seuran toiminta lähti vaatimattomasti, mutta vakuuttavasti liikkeelle. Ensimmäinen tärkeä tehtävä oli metsästysmaiden vuokraaminen. Väinö Lehtola ja Esko Peltonen hoitivat käytännössä maan hankinnan. Heillä oli hyvät suhteet maanomistajiin. Kun Kaipolan ja Jokivarren suuntaan ei ollut mahdollista pitkälle edetä, kohdistui huomio ennenkaikkea maa-alueisiin Olkkolasta Arvajan suuntaan ja sitä tietä Kuhmoisten puolelle. Niitä eivät olleet vielä muut seurat vallanneet. Esko Peltonen sai seuralle mm. Kassalan maat, tosin tuhannen markan vuokrahintaan. Seuran vuokraajat korostivat hankinnoissaan seuran riistanhoidollisia tavoitteita saaden näin positiivisen vastaanoton.

Riistaeläimet aiheuttivat joskus vahinkoa maanviljelijöille ja he olivat sen vuoksi halukkaita vuokraamaan maitaan seuralle, kuten esimerkiksi Joonas Manula. Seuran puheenjohtaja lähestyi Manulan isäntää vuokra-aikeissa: ”Sinähän mukavasta asiasta puhut, kun hirvet ovat koivun taimetkin syöneet”, totesi Joonas ja sopimus syntyi helposti.

Myöhempinä vuosina Arvajan kuulut hirvipeijaiset saattoivat houkutella vuokraamaan. Antti Keiskala innostui kerran ottamaan yhteyttä puheenjohtajaan: ”Tule vuokraamaan maani, että pääsisin teidän hauskoihin peijaisiin”. Maanomistajathan saavat automaattisesti kutsun noihin juhliin.

Alusta lähtien pidettiin tärkeänä ylläpitää hyviä suhteita maanomistajiin, jotta metsästysharrastusta voitiin jatkaa heidän maillaan. Heille tehtiin talkootöitä, heinäkorjuuta ja jopa metsänraivausta.

Ensimmäisinä vuosina pystyttiin vuokraamaan ehkä noin puolet siitä maa-alueesta, joka nyt on käytettävissä. Aluksi ei tarvittu hirvimaita, kun ei anottu hirvenkaatolupiakaan. Jotkut maanomistajat saattoivat myöhemmin kieltäytyä uusimasta sopimusta erinäisistä syistä, kuten erään talon isäntä nelostien varrella. Isäntäväki oli häiriintynyt sitä, kun metsästäjät olivat mopoillaan karauttaneet talon pihaan sunnuntain Jumalanpalveluksen aikaan.

Ensimmäisenä kuutena vuotena seuran toiminta oli aika määrätietoisena vapaamuotoista. Jäsenmaksua ryhdyttiin keräämään v. 1953. Maksun suuruudeksi määrättiin 400 markkaa. Jäsenmaksunsa maksaneita oli tuolloin 21. Kolme vuotta myöhemmin heitä oli jo 44. Uusia jäseniä hyväksyttiin paitsi Arvajalta myös Kaipolasta, jonne oli syntynyt uudenaikainen teollisuusyhdyskunta.

Mutta toimintaan saatiin vähitellen sisältöä. Riistanhoidosta ryhdyttiin puhumaan konkreettisesti myös seuran kokouksissa, eikä yksinomaan maanomistajien kanssa neuvoteltaessa metsästyksmaista.

Päätettiin pitää talkoita riistapeltojen saamiseksi. Perustettiin erityinen riistanhoitotoimikunta suunnittelemaan ja toteuttamaan riistanhoitoon liittyviä töitä. Metsästyskuria päätettiin tehostaa etenkin asutusten lähellä.

Metsästyksessä noudatettiin paitsi valtakunnallisia metsästysaikoja, myös omia sääntöjä. Määriteltiin riistaeläinten saaliskiintiöt seuran mailla ja jotkut alueet katsottiin tarpeellisiksi rauhoittaa kokonaan vuodeksi kerrallaan.

Olkkolan Metsämiehet saivat ensimmäisen hirvenkaatoluvan v. 1954. Jo seuraavana vuonna anottiin ja saatiinkin jo kaksi lupaa. Saman verran lupia myönnettiin 60-luvun puolella.

Seuran veteraanit Antti Järvinen ja Esko Peltonen ovat muistelleet ensimmäisiä jahteja. Peltosen mukaan hirvenmetsästys oli silloin tosi alkeellista. Se oli kuin alakoululaisten touhua, mutta hyvin jännittävää, oltiinhan tekemisissä aivan uuden metsästysmuodon kanssa. Hirvimailla ei ollut metsäteitä. Oli rämmittävä jalkaisin. Oli mahdoton matka kulkea passiin esimerkiksi Hertun mutkaan. Autoilla ei päässyt lähellekään. Kenttäpuhelimia ei ollut kellään.

Joskus se oli todella hikistä hommaa, muistelee Järvinen. Jos hirvi kaadettiin Edessalon mailla, oli se sen jälkeen saatava veneeseen ja mantereen puolelle. Jos hirvi kaatui suolle, oli tuskien taival saada se kuiville. Siihen aikaan hirvi vedettiin hevospelillä, reellä tien varteen ja sitten kärryillä nylkypaikalle. Myöhemmin saatiin kuljetusvälineiksi Reino Pitkäniemen kuorma-auto ja Jaakko Salmion ”sekajuna”.

Lihat paloitetiin alkuvuosina Reino Pitkäniemellä Olkkolassa, sitten Tiensivussa ja myöhemmin Järvensivussa, jonne seuran toimesta rakennettiin 80-luvulla tarkoitukseen soveltuva hirvivaja.

PITKÄKÖ MATKA

Väsynyt metsämies laahustaa eksyksissä kylätietä ja huomaa kivitolpan, jossa on 10 kilometrin merkki . Paikalle osuu savolaisisäntä ja metsästäjä kysyy:

”Mihinkähän tästä mahtaa olla 10 kilometrin matka?”

Äijä tuijottaa hetken aikaa miestä ja tokaisee:

”Eiköpähän tuota lienne kumppaakkin suuntaan...”

SEURA MUUTTAA NIMENSÄ

Koska pääosa metsästysmaista ja itse metsästystapahtumien painopiste olivat Arvajalla, heräsi keskustelu myös nimen muuttamisesta. V. 1956 seuraan liittynyt Järvensivun isäntä Antti Järvinen ajoi erityisesti nimenmuutoshanketta. Sen valmistelu annettiin johtokunnan tehtäväksi.

Niin Olkkola vaihtui Arvajaksi. Seuran ylimääräisessä kokouksessa 24.4.1963 sinetöitiin uusi nimi: Arvajän Metsämiehet ry. Samalla päätettiin hankkia seuralle oma merkki ja sitä varten päätettiin julistaa suunnittelukilpailu. Merkin laatiminen annettiin taiteellisista kyvyistään tunnetulle opettaja Aimo Salmiselle. Hän oli silloin myös seuran jäsen.

Salminen sai idean uuteen tunnuksen nähtyään Raimo Savolaisen hienon puseron, Kurun Metsäpoikien puseron. Raimo oli Kurun metsäkoulusta päästyään hyväksytty Olkkolan Metsämiehiin ja hän mielellään pukeutui tuohon lempipusakkaansa, jossa oli hihamerkinä hirvenpää. Näin Arvajän Metsämiehet saivat oman komean hirvitunnuksensa metsästysasuunsa. Merkki julistettiin seuran jäsenille jopa pakolliseksi tunnukseksi, mutta pakollisuudesta myöhemmin luovuttiin.

Tuollaisiin imago-kysymyksiin liittyi myös ajatus oman metsästysmajan hankkimisesta, mutta idea ei saanut riittävää kannatusta. Omalle metsästysmajalle ei löytynyt perusteluja, kun v. 1961 oli valmistunut Arvajän Urheiluseuran talo, jota myös metsämiehet saivat käyttää omiin tilaisuuksiinsa.

1960-luvulla seuran nimenmuutoksen ohella tapahtui toinenkin merkittävä muutos eli puheenjohtajan vaihdos. Seuraa jo perustamisesta lähtien luotsannut Väinö Lehtola halusi väistyä sivuun. Hänen seuraajakseen oli luonnollinen valinta. Seuran johtokunnan jäsenenä ja varapuheenjohtajana aktiivisesti toiminut Antti Järvinen huudettiin uudeksi puheenjohtajaksi. Valinta tapahtui 19.3.1969. Väinö Lehtola jatkoi seuran rahastonhoitajana.

Isäntä Antin komennossa Arvajän Metsämiesten toimintaa jatkettiin ja kehitettiin entisestään aina vuoteen 1982 saakka. Välillä oli muutaman vuoden tauko, jolloin ohjaksissa oli Urho Isoranta. Tammikuussa 1982 tapahtui sukupolven vaihdos. Seuran puheenjohtajaksi valittiin Järvinen Junior eli Jukka Järvinen, joka ohjailee seuraa edelleen.

1960- JA 70-LUVUN VUOSIKYMMENET

Metsästysseurojen toimintaa säätelevät yleisellä tasolla: voimassa oleva metsästyslainsäädäntö ja sitä valvovat metsästysviranomaiset, riistanhoitopiirit ja riistanhoitoyhdistykset. Tämän lisäksi toimintaan vaikuttavat seurojen oma-aloitteinen panos ja aktiviteetti. Arvajan Metsämiehet ovat olleet harrastuksessaan aktiivisia ja määrätietoisia hyvän metsästystavan vaalijoina sekä omien metsästysmaiden antaman mahdollisuuden toteuttajina.

Hankittujen hirvimaiden osuus kohosi vähitellen yli 5000 hehtaarin ja pienriistamaiden määrä noin 3000 hehtaariin. Maiden vuokraamiseen tarvitaan noin 150 vuokrasopimusta. Arvajan maat tiestön ja muiden maantieteellisten seikkojen mukaan soveltuvat hyvin hirvenmetsästyksen, mutta huonosti pienriistan pyyntiin. Mutta ajat ovat suosineetkin hirvestystä, josta on tullut näkyvin metsästysmuoto. Pienriistan ja nimenomaan metsäkanalintujen vähäiset kannat eivät ole suosineet niiden metsästystä. Vahinkoeläinten lisääntymisen puolestaan suosinut sitä metsästysmuotoa.

Noina vuosikymmeninä hirvikanta lisääntyi hitaasti. Tosin kiinnostus hirvijahteihin lisääntyi. 1967 seuran hirviporukkaan lähti 16 jäsentä. Vuosikymmenten vaihteessa hirvilupia ei myönnetty lainkaan. Suuret hirvivuodet olivat vasta tulossa.

Arvajan Metsämiesten jäsenmäärä kasvoi 70-luvun lopussa jo yli kuuteenkymmeneen. Kaipolan vaikutus jäsenmäärään on ollut merkittävin. Seuran periaatteena on ollut, että kaikilla halukkailla kunnan kansalaisilla on oltava oikeus metsästyksen. Arvajalaisten ja maanomistajien yksinoikeutta metsästyksen ei pidetty oikeudenmukaisena periaatteena. 60-luvulla sallittiin myös vieraiden kutsuminen metsälle seuran maille. Sääntönä oli, että jos vieras ampui saaliin, se oli pois kutsujan kiintiöstä. Vieraskortteja päätettiin jakaa vain ulkojämsäläisille.

Tavoitteena oli saada seuran työhön pitkäjänteisyyttä, päätettiin 1970-luvun alussa laatia toimintasuunnitelma kolmeksi seuraavaksi vuodeksi eteenpäin. Silloin osallistuttiin myös aktiivisesti moniin Riista- ja Kalatalouden tutkimuslaitoksen johtamiin tutkimuksiin ja kyselyihin: Tehtiin havaintoja metso- ja teeripoikueiden poikasten sukupuolesta, laadittiin kanalintujen poikuearvioita ja metsäkanalintujen reittiarviointeja.

Hyvän esimerkin Arvajan seuran tavoitteista antaa vuoden 1973 toimintasuunnitelma, jossa on huomioitu seuraavat näkökohdat:

1. Riistanhoito: Päätettiin jatkaa entiseen tapaan jänisruokintaa. Heiniä tallitaan ja levitetään maastoon talvella. Haapoja kaadetaan maanomistajan luvalla. Varataan 50 kg kauruja linnuille ja nuolukiviä hirville.
2. Valistus- ja koulutustoiminta: Järjestetään peijaiset maanvuokraajille ja seuran jäsenille. Osallistutaan rhy:n järjestämiin tilaisuuksiin. Kesäkokous pidetään 27.7. ja järjestetään kiekon ammutakilpailu ennen kokousta.
3. Metsästyksiä koskevat suunnitelmat: Kaatokiintiöistä päätetään kesäkokouksessa. Saalisilmoitukset on toimitettava sihteerille tammikuun 10. päivään mennessä, muuten seuraa viiden markan sakko.
4. Metsästyksen vartiointi: Tehtävää varten seuralla on omat riistanvalvojat. Myös jokainen jäsen on velvollinen huolehtimaan siitä, että ettei seuraan kuulumattomilla ole asiaa seuran metsästykselle.
5. Kilpailu- ja ammutatoiminta: Osallistutaan Keski-Suomen piirin ja riistanhoitoyhdistyksen järjestämiin kilpailuihin. Lisäksi pidetään seuran omia kilpailuja:
6. Kenneltoiminta: Annetaan lupa ajokokeille Edesniemessä.
7. Yhteistoiminta: Vuokrasopimukset tarkistetaan ja uusitaan.
8. Jäsenkohtainen toiminta: Vuosikokouksen päätöksen mukaan sitoutuu jokainen jäsen suorittamaan vähimmäismäärän eri toimintamuodoista.

YMMÄRSI MURRETTA

Herroja oli kutsuttu hirvijahtiin Savoan ja jahti-illallista nautittiin Kuopion Puijonsarvessa. Ruoaan aikana yhdeltä johtajista putosi haarukka lattialle. Hän viittasi tarjoilijan paikalle ja kuiskasi savon murretta jäljitellen:

” Saiskos huarukkoo?” Tarjoilija kuiskasi takaisin: ” Minulta loppuu vuoro yhdeltä.”

LIIKA ON LIKAA

Laihialainen metsästysseura oli saanut lahjoituksen naapuripitäjästä ja seura päätti lähettää johtokunnan esittämään kiitoksen lahjoittajalle.

Seuraavassa kokouksessa esitti yksi hallituksen jäsen puheenjohtajan erottamista.

Puheenjohtaja oli hänen mukaansa syyllistynyt suureen tuhlaukseen aloittaessaan puheensa:
- ” Tuhannet kiitokset...”

SANANPARSIA

Ei se saalis mitään, mutta se pyynti, eikä se liha mitään mutta se liemi.

On kuin metso soitimella, ei näe eikä kuule.

HIRVIMAILLA KOETTUA

Kun hirvijahteihin saatiin enemmän miehiä ja enemmän lupia, seura katsoi velvollisuudekseen täsmentää sääntöjään, joiden mukaan syksyiset hirvireissut suunniteltiin hyvin yksityiskohtaisesti. ”Tehtiin niin tiukat säännöt, että meinattiin tukehtua”, kertoi Antti Järvinen, joka pitkään toimi myös jahtivoutina.

Säännöillä pyrittiin kurinalaisuuteen ja metsästäjien sekä ympäristön turvallisuuteen. Näissä raameissa pyrittiin saamaan vielä metsästyksen suoma nautinto ja ”lihallinen” hyöty.

Arvajan Metsämiesten hirviporukka kokoontuu ensimmäiseen palaveriinsa jo kevättalvella. Valitaan hirvijahdin johtaja ja kolme varajohtajaa. Määrätään hirviryhmät arpomalla. Määritellään passilinjat. Voudit tarkistavat passilinjat, jakavat raivaus- ym työt omille miehilleen ja valvovat, että työt tulevat tehdyiksi. Todetaan anottavien lupien määrä ja usein myös, että ensimmäinen viikko ollaan jahdissa yhtäjaksoisesti. Ennen hirvestyksen alkua käydään kesän kuluessa läpi monipuolinen harjoitus- ja kilpailuammuntojen ohjelma. Siihen kuuluvat 75 metrin harjoitusammunnat, mestaruuskilpailu ja kilpailuammunta naapuriseurojen kanssa.

Väljinä vuosina hirven jahtaamiseen kului runsaastikin aikaa. Kun tiedonkulku ei ollut vielä teknistynyt, passimies joutui odottelemaan paikallaan tuntitolkulla hiljaisessa yksinäisyydessä ja joskus jopa kaatosateessa. Vähäisiä hirviä ei paljon juoksennellut Arvajan mailla. Kaato oli usein sattuman kauppaa. Antti Järvinen uhrasi eräänä syksynä kaiken kaikkiaan 32 vuorokautta hirvestykseen. Se on jäänyt hänen ennätyksekseen. Luonnossa liikkumisen viehätyks ja kiva kaveriporukka tuottivat tyydytyksen jahtimiehelle.

Kun metsästäjällä ei ollut käytettävissään puhelinta, joutui hän käyttämään pelkästään omia äänijänteitään, kuten kerran Martti Pitkäniemi. Tuntikausia vallinneen hiljaisuuden rikkoi laukaus, jonka jälkeen kuului jännittynyt huuto kiirien aina nelostielle saakka: ”Tuokaa puukko-tuokaa puukko!” Martti oli ampunut hirven, mutta unohtanut ottaa mukaansa teräaseen. Ko. jahti käytiin Edesniemessä.

Miehet olivat raittiita, melkeinpä absoluuttisen raittiita, kertoo Esko Peltonen. Joku saattoi ottaa paukun, mutta se ei aiheuttanut ongelmia. Myöhemmin tuli tavaksi ottaa hirvimiehen ”pyhä ehtoollinen” eli kaatoryyppy.

Arvajan Metsämiesten piirissä kuria on rikottu harvoin ja hyvän metsästystavan vastaisesta töppäilystä on annettu muistutuksia varsin vähän. Vielä 50-luvulla metsästysseurojen välillä ilmeni määrättyä kyräilyä ja salamyhkäisyyttä. Harvasta saaliista käytiin ankaraa kilpailua. Joskus syntyi kärhämää, kun hirviä seurattiin naapurin puolelle, eikä huomattu rajoja. Tähän päivään tultaessa on päästy aimo askel hyvään yhteistyöhön naapuriseurojen kanssa.

Aikanaan laki määräsi, että jos hirvi pääsi naapurin maille ja kaatui siellä, oli asiasta ilmoitettava nimismiehelle: hän puolestaan määräsi ruhon menetetyksi valtiolle. Nykyisten sääntöjen mukaan kaatuneen hirven voi noutaa takaisin omalle puolelle. Jos lupa myönnettiin vain uroksen, naaraan tai vasan ampumiseen, muita ei saanut sääntöjen mukaan kaataa.

Tiukkoja sääntöjä voitiin kuitenkin kiertää, kun käytettiin hiukan kekseliäisyyttä. Eräs seura oli vahingossa kaatanut naarashirven, vaikka lupa edellytti kruunupään ampumista. Miehitä ei jäänyt kuitenkaan sormi suuhun. He köyttivät vanhat sarvet ruhon päähän ja kuljettivat hirven näkyvästi kylän läpi. Näin jokainen saattoi todistaa, että oikea hirvi oli ammuttu.

Jahtireissuilla miehet tapasivat usein paikallisia isäntiä, jotka olivat vuokranneet maansa seuralle. Huumorpilke silmäkulmassa sanailtiin puolin ja toisin. Kerran Vuorenpään Aleksi

moittimaan hirvestäjiä saamattomiksi, kun eivät olleet mitään saaneet: ” Kyllä täällä hirviä on vaikka kuinka paljon, kun paskoakin on joka paikassa”. Siihen Jaakko Pitkäniemi latasi heti perään: ” Saatat olla oikeassa, mutta ei me niin viisaita olla, että niitä paskasta saataisiin”.

Hirvimiesten perinteinen etappipaikka oli Terveilä, jossa nautittiin kahvit. Eräänä syksynä Sulo Terveilä kahvin lomassa lähti kysymään, että onko jo kaatunut. No, saalista ei ollut vielä tullut, johon Sulo tokaisi:” Oletteko tosiaan niin huonoja, ette hirviä ole soanu”.

Yksi hirvimiehistä kääntyi Sulon puoleen ja virkahti:” Pane sinä seuraavalla kerralla paremmaks. Pane hirvi liekaan kun tullaan. Myö puolestaan tuojaan sinulle Mäkelän Helena emännäksi”.

Sulo oli poikamies, eikä ollut vielä ehtinyt ottaa taloon emäntää. Opettaja Helena Mäkelä oli hirvimiehille tuttu. Hän , samoin kuin konttoripäällikkö Erik Ikosen vaimo, Airi Ikonen, liikkuvat joskus turistina hirvestäjien mukana. He eivät olleet koskaan seuran jäseniä. Kului vielä vuosia ennenkuin toisen sukupuolen edustajia hyväksyttiin virallisesti metsämiesten joukkoon.

Arvajen hirvimiehet ovat yleensä olleet tarkkakätisiä ampujia, niin ettei haavoittuneita hirviä ole paljon tarvinnut etsiskellä. Mutta aina ei hirvi ole suinkaan kaatunut yhdellä laukauksella. Kerran sattui Kauppilan maalla, että hirveen jouduttiin ampumaan kusi laukausta ennenkuin se tipahti. Raimo Savolainen tähtäsi viimeisen kuolettavan laukauksen. Nyljentäpaikalla jokainen luetteli oman reikänsä, jolloin Raimo lausahti, että on se kumma, vaikka minä lopulta ammuin hirven, ei minulle enää jäänyt reikää.

Hirvimiesten kaatorekisteriin on kirjattu monenkokoisia metsän otuksia. Tähän asti suurimman hirven ampui Jukka Järvinen Lahnajärven rantaan. Painoa sillä oli 252 kg. Kevyempään päähän ovat kuuluneet vikkelät peurat, joiden metsästämistä on kutsuttu lähinnä ampumaurheiluksi. Ensimmäiset peuran kaatoluvat Arvajalle saatiin 80-luvun alussa. Ennätysmäärä oli kuusi peuralupaa.

Vaativimmillaan hirvijahti edellyttää myös hyvää fyysistä kuntoa. Maasto- ja sääolosuhteet saattavat joskus panna metsästäjän kovalle koetukselle. Eräänä syksynä jahtikauden alkaessa oli edellisenä päivänä satanut kunnolla lunta. Sitä oli puolissäreen. Järvetkin olivat jäässä. Lunta oli niin paljon, että koirat seurasivat mieluummin miehiä kuin hirviä. Mutta päivän hämärtyessä iltaan tuloksena oli kaato.

Rasittavimpana kokemuksenaan Jukka Järvinen pitää tilannetta, jolloin ammuttu hirvi pakeni Enojärveen. Hirvi jäi kellumaan keskelle järveä, josta se oli nopeasti saatava kuiville. Rannalla oli vene, mutta pahaksi onneksi siinä oli reikä. Otettiin avuksi köysi, jota Jukka lähti uittamaan kohti hirveä. Köysi jäi kuitenkin puuttumaan kohteestaan viitisen metriä. Pertti Koskinen pulahti puolestaan uuteen yritykseen ja sai köyden vihdoon ulottumaan hirveen, joka oli jo vaipumassa syvyyksiin. Hirven ruhon kiskomiseen jäähileisestä vedestä vierähti toista tuntia.

SANANPARSIA

Onnellansa mies metsiä käy, eikä pitkillä säärillään.

Ei ahkeruus aina auta, paikka se on joka saaliin antaa.

MUUTA RIISTAA

Vanhoina hyvinä aikoina Suomen metsät tarjosivat yllin kyllin lintuja, jäniksiä ja muuta luonnon riistaa. Nuo ajat ovat takanapäin. Arvajan maat eivät tarjoa mitään poikkeusta. Metso, teeri ja pyy ovat kadonneet lähes olemattomiin. Muiden riistaeläinten kannoissa on tapahtunut vaihteluita, jotka ovat antaneet myös vaihtelevia mahdollisuuksia metsästykselle. Esimerkkinä voidaan tarkastella vaikkapa seuran saalistilastoa vuodelta 1989: Siinä näkyvät seuraavat saalismäärät:

metso 1	teeri 4	pyy 2	kyyhky 9	hanhi 4
haapana 9	sorsa 89	tavi 15	rusakko 7	metsäjänis 50
kettu 9	määrä 4	supi 25	näätä 4	minkki 9
piisami 1	lokki 12	varislinnut 49		

Tuon riistakauden metsästyksessä noudatettiin neljän pisteen saaliskiintiötä.

Hyötyriistasta vesilinnut ja jänikset ovat tarjonneet parhaimman mahdollisuuden niiden metsästämiseen. Seuraan kuuluu parisenkymmentä aktiivista jänismiestä. kantojen säilyttämiseen ja niiden kasvattamiseen pyritään riistanhoidolla. On tehty riistapeltoja, tehty heinää ja kaadettu haapoja ja on rakennettu ruokintapaikkoja sekä lintupönttöjä.

Lintujen vähyden on tavallaan korvannut vahinkoeläinten lisääntyminen. Pienpedot ovat uhkana metsien luonnon tasapainolle. Kun myrkkyyä ja ansoja ei enää saa käyttää, on niitä ammuttava. Esimerkiksi minkin ja nädän pyynnistä on tullut pystykorvamiehille uusi suurta taitoa vaativa metsästyslaji. Vanhemman ja nuoremman polven Pitkäniemen miehet ovat olleet tunnettuja pienpetojen hävittäjiä. Kymmenkunta tämän lajin metsästäjää liikkuu tällä hetkellä Arvajan mailla.

Riistaeläimiä Jämsään ovat tulleet verottamaan myös ilves ja karhu. Karhu on vielä täällä rauhoitettu, mutta ilves on jo saanut kunnian päästä pyyntimiesten tähtiimeen. Alhon, Arvajan ja Hassin seurat saivat kuluva vuoden alulla yhteisen kahden ilveksen kaatoluvan. Ensimmäinen tupsukorva kaatui tammikuussa Hassissa ja toinen kuukautta myöhemmin Arvajan metsästyksmailta. Myös majava on saatu seuran alueelta.

VIE MUTTEI TUO

Kaksi Pohjanmaan ajokoiramiestä keskustelee koiristaan. Toinen kysyy:

- ”Mitenkäs se tuo sun koiras jänistä vie?”

Naapuri vastaa: ”Kyllä se kovin vie, mutei tuo viä takaasin.”

KOIRIA JA KOIRAMIEHIÄ

Koira on ollut kautta aikojen metsästäjän luotettavin apulainen ja seuralainen. Suomalaiseen eränkäyntiin on kuulunut runsas koirien käyttö. Ilman koira ei metsälle juuri kannattanut lähteä. On sanottu, että koiraton erämies on kuin pyydyksetön kalastaja.

1940-luvulla jämsäläisen erämiehen uskollisimmat palvelijat olivat Suomen pystykorva ja Suomen ajokoiria. Tänä päivänä hänen käytössään on koiria, joissa on enemmän vierasta verta ja hienoa jalostusta. Arvajen Metsämiehiin kuuluu henkilöitä, jotka uhraavat paljon aikaansa koirien kasvatukseen ja hoitoon.

Seuran perustajajäsenistä Väinö Lehtola ja Pitkäniemen veljekset olivat uskollisia pystykorvamiehiä. Mikko Kortelainen puolestaan vaali ajokoiria. Myöhemmin seuraan tullut Pentti Perälä oli niinkään ja on edelleen innokas ajokoirien kasvattaja. Hänen aktiivinen panoksensa tunnetaan hyvin Jämsän ajokoirayhdistyksessä.

Seuran alkutaipaleen kuuluja koiramiehiä olivat Eino Anttila ja Ville Vainio. Einon Tessu-koira oli pistämätön jäljittäjä. Se oli kotoisin Korpilahdelta. Siellä varmaan kerran rankametsässä Tessu innostui ajamaan hirveä, jonka isäntä salaa ampui. Tapaus kulkeutui Einon korviin ja omistaja oli ikävän tapauksen jälkeen valmis myymään koiransa hänelle.

Eräveikkojen Taneli Konkola oli tunnettu jämsäläinen metsä- ja riistamies. Hänellä oli erinomainen Söpö-koira, minkä vuoksi Konkola joskus kutsuttiin Arvajen miesten hirvijahtiin. Niinpä kerran oli jahti Hertunmaalla ja Konkola lähti Söpönsä kanssa maastoon. Kun pitkään aikaan ei kuulunut mitään, passimiehet lähtivät Terveilään kahville. Antti Järvinen ja Jaakko Salmio jäivät kuitenkin metsään ja he kuulivat haukuntaa Koukun suunnalta. Hetken kuluttua Söpö juoksee Antin ja Jaakon luokse ikäänkuin toruen, että missä miehet luuraavat, kun kohta tulee hirviä. Söpö kiepautti häntäänsä ja lähti jatkamaan ajoaan. Miehet asettuivat passiin. Pian ryntäsi kolme hirveä kohti Kassalaa. Antti pääsi ampumaan niistä yhden 120 metrin etäisyydeltä. Jahtiseurue ja koira saattoivat olla tyytyväisiä.

Antti Järvinen rakensi puheenjohtajakaudellaan koiratarhan Järvensivuun. Sinne hän hankki ensimmäiseksi Jämtlannin pystykorvan ja myöhemmin harmaita Norjan hirvikoiria. Ensimmäinen Huki-koira oli hyvä ajossa, mutta huono koirakokeissa. Seuraava Halli menestyi jo kilpailuissakin voittaen avoimen luokan kilpailun. Kummallakin koiralla oli tilillään pitkälti toista sataa ajoa.

Metsästysseura on aina luovuttanut halukkaasti alueitaan koirien koetoimintaan, niin ajokokeisiin kuin hirvenhaukkukokeisiin. Ajokokeiden tuomarikursseilla on ollut useita seuran jäseniä ja tuomarikortti on monella. Moni seuran jäsenen koira on saavuttanut kilpailuissa mainetta ja kunniaa.

1984 Pentti Perälän ajokoiria Tiina oli seitsemäs Keski-Suomen kennelpiirin mestaruuskokeissa Tiina ajoi syksyn aikana myös kaksi voittajaluokan ensimmäistä palkintoa. Kolme vuotta myöhemmin Tiina ajoi sulan maan VOI 1. palkinnon ja tuli samalla käyttövalioksi. Vilho Nuppulan narttu Jonna ajoi AVO 2 ja AVO 1, nousten samalla voittajaluokkaan. Beagleista mm. Martti Arvajen Rissu aikoinaan oli voittajaluokan koira.

1988 seuran ajokoirista palkittiin viisi. Menestyjiä olivat tällöin Nuppulan Jonna ja uros Roope, Timo Kokkosen narttu Pami sekä Aulis Hietalan narttu Likka: Perälän Tiina piirin mestaruuskokeissa kuudenneksi.

Palkintoluettelo voisi jatkaa loputtomiin. Nämä ovat vain hyviä esimerkkejä seuran onnistuneesta kenneltoiminnasta. Koirat ovat pärjänneet hyvin paitsi ajokokeissa myös näyttelyissä.

Hyvän kuvan jäsenistön koirista antaa vuoden 1988 koiratilasto. Silloin jäsenillä oli:

- 16 suomen ajokoira
- 4 beagle
- 2 dreeveriä
- 5 norjan hirvikoira
- 1 karhukoira
- 2 sekarotuista metsästyskoira

Kaiken kaikkiaan tilastoon kertyi 30 koira. Tähän päivään mennessä taso on vain noussut. Seuran jäsenillä lasketaan oleva jo nelisenkymmentä haukkujaa.

TODELLA VIISAS

Ylpeä saksanseisojan omistaja taputtaa koiraansa ja vakuuttaa toiselle jahtimiehelle:

”Sanonpa sinulle, että tämä koira on yhtä viisas kuin isäntänsä”.

”Yleensä ihmiset liioittelevat”, toteaa toinen, ”mutta tässä tapauksessa saatat olla oikeassa”.

SANANPARSIA

Ei haukku haavaa tee, kun ei paha koira purra saa.

Kun kahta jänistä ajaa, niin jää yhettäkin.

PEIJAISET

Yhteismetsästys on synnyttänyt yhteisiä rituaaleja ja juhlia. Tällaisia ovat hirvipeijaiset, joita kokoonnutaan viettämään hirvijahdin lopulla. Hirviporukka, muut seuran jäsenet, vaimoväki, maanomistajat ja vieraat käyvät rattoisaan seurusteluun ja hirvikeitolle makoisan sahdin vauhdittamana. Seurataan ohjelma ja lopuksi tanssitaan. Joskus saattaa käydä niin, että runsas sahdin ja epävirallisten eväiden nauttiminen on pyyhkäissyt illan muistikuvat täysin seuraavaan aamuun herättäessä, mutta kaikilla on ollut kuitenkin erittäin hauskaa.

Arvajan hirvipeijaisista on kehittynyt vahva traditio. Ne tunnetaan jo hyvin Arvajan kylän rajojen ulkopuolellakin. Ensimmäistä hirvenkaatoa juhlittiin Saravan peijaisissa, olihan hirvikin ammuttu sen talon mailla. Tanssittiin Lenni Silvanin haitarin tahdissa ja emännällä oli vientiä tanssilattialla. Hän sattui olemaan ainut nainen juhlijoiden joukossa. Saravan jälkeen peijaisia isännöi kerran Arvajan talo ja sitten monena vuonna Järvensivu ennenkuin Arvajan urheiluseuran talo otettiin käyttöön.

Alkuaikoina yhden hirven peijaisiin tuli 40-50 ihmistä. Yhdestä hirvestä lihat eivät riittäneet peijaiskeittoon, siihen oli lisättävä sianlihaa. Kauppias Aarne Isoaho antoi myös sianluita, joista keitettiin liemi ja siihen lisättiin lihat. Viime vuosina hirvenliha on riittänyt parin sadan vieraan kestitsemiseen. Sitä on mennyt liki 40 kiloa. Taitavan sahtimestarin Antin valmistamaa tukevaa sahtia on valunut janoisiin kurkkuihin neljä tonkallista.

Arvajan Urheilutalo vihittiin käyttöön 19.12.1961

Talo uljas kunnahalla
sivulla soreat männyt
ympärillä aavat aallot
viljapellot vierellensä

Mi omppi tämä talonen
rakennelma suurenmoinen
joka uutuutta uhovi
pihkantuoksu pinnassansa

Sen seura urheilun perusti
ahjoseksi aattehille
opin paikaksi omille
kotikylän kasvaville

Näin kuvasi opettaja Sanni Karhila uutta taloa hienossa vihkiäisrunossaan. Talosta tuli paitsi urheilun myös metsästysaatteiden ahjonen. Metsästysseura sai luvan pitää siellä kokouksiaan ja nimenomaan peijaisia, joita varten oli enemmän tilaa. Seurojen talo oli kohonnut kyläläisten tunnetulla talkoohengellä. Samaa henkeä on riittänyt myös metsästystapahtumiin.

Musiikin lisäksi ryhdyttiin peijaisiin miettimään myös muuta ohjelmaa. Ensin tulivat kronikat. Väinö Lehtola pyysi sisartaan Anna Järvistä kirjoittamaan peijaiskronikoita ja niitä hän sepitti peijaisvalmistelujen ohella. Peijaisia suunnittelivat naistoimikunta ja erityinen juh latoimikunta.

Urheiluseuran nuoret lähtivät mukaan, samoin innokas teatterimies Urho Kiiskinen. Omasta takaa kylällä olivat iskevä sanaseppo Jukka Järvinen ja hyvät näyttelijät. Sketsejä ja näytelmäkappaleita näytti syntyvän kuin liukuhihnalta. Esitysten teemana olivat metsästyksen ja päivänkohtaisiin tapahtumiin liittyvät aiheet sopivasti purevalla huumorilla höystettyinä. Riemastuttavan ohjelman jälkeen jalka nousikin kevyesti tanssien pyörteissä.

Peijaisissa on jo vuosia ollut vakioesiintyjänä lahjakas laulaja, Kati Urhon tytär Kiiskinen. Tanssimusiikista ovat vuosien varrella vastanneet monet pelimannit ja bändit: Pentti Kuusinen, Jouko Talikainen ja Auvo Kiiskinenkin hanureineen; Talikaisen Monopoli-orkesteri, Jämsän Soimannien hanuriryhmä ja trio Fox ovat tanssittaneet yli puolen yön.

Hirvipeijaiset ovat olleet loistava päätösjuhla Arvajan Metsämiesten hirviporukan vuotuiselle urakalle.

RAITILLA

Kekäläinen oli ollut peijaisissa ja juhlat olivat olleet melko kosteat. Aamulla Kekäläinen kävelee kohti kirkonkylän baaria ja vastaan tuleva naapuri kysäisee:

- ” No, kuinkas hirvipeijaiset sujui ?”

- ” Oon justiin menossa pojilta kysymään”, vastaa Kekäläinen.

EI KUULUNUT

Hirvipeijaiset oli järjestetty seurantalolle ja väki istui penkeissä näyttämön edessä. Menossa oli ohjelma, jossa puhe kuului hiljaa. Erään jahtimiehen edessä istui kaksi kylän eukkoa kovaäänisesti kalkattaen, niin ettei mies kuullut mitään.

- ” Anteeksi”, sanoi mies naisten puoleen kurkottaen, ”en kuule mitään”.

- ” Ei nämä sulle kuulukaan”, vastattiin edestä.

TÄHÄN PÄIVÄÄN

Kun käy läpi viimeisten 1980- ja 90-lukujen toimintasuunnitelmia ja -kertomuksia, huomaa, että niihin on saatu entistä enemmän sisältöä. Toimintakertomuksessa saattaa olla joskus maininta, että vuosi on kulunut melko lailla samojen nuottien mukaan kuin edellisinkin vuodet. Siitä voidaan päätellä, että yllättäviä poikkeuksia ei ole sattunut, on pystytty toimimaan suunnitelmien mukaan. On liikuttu tasaisen kehityksen tiellä.

Toimintasuunnitelmiin on merkitty, että Arvajan Metsämiehet ry:n tavoitteena on pyrkiä pitämään toiminta vireänä ja monipuolisena. Siinä seura on hyvin onnistunut. Samalla se on kyennyt vastaamaan suomalaisen metsästyksen yleisiin haasteisiin, sillä metsästäminen on tänä päivänä paljon vastuullisempaa kuin ennen.

1997 jäseniä seurassa on 73. Heistä metsälläkävijöitä on noin 50 ja hirvestäjiä kolmasosa jäsenistöstä. Pääosa seuran tuloista kerätään jäsenmaksuilla ja koiranäyttelytuloilla. Toiminta on pitkälle jäsenneltyä. Tällä hetkellä on seitsemän erilaista jaostoa ja toimikuntaa, jotka toimivat itsenäisesti ja oma-aloitteisesti, mutta johtokunnan valvonnan alaisina.

Seuran tärkeimmät toimintakohteet ovat itse metsästys, riistanhoito, kenneltoiminta, ampumataidon ylläpitäminen ja yhteistyö. Metsästyksessä noudatetaan vuosittaisia kiintiöitä. Riistanhoidon osalta seuran maat on jaettu kymmeneen eri lohkokoon, joilla on omat vetäjänsä. Hyvästä työstä voidaan jakaa riistanhoidon kiertopalkinto. Samoin hyvistä tuloksista annetaan pienriista-, hirvimestaruus- ja petoeläinkiertopalkintoja. Riistanhoidossa kerätään työpisteitä ja vahinkoeläinpisteitä, jotka nekin ovat riistanhoitoa. Ja pisteitähän saattaa kertyä, kuten v. 1988, jolloin ammuttiin ennätysmäärä 78 pienpetoa.

Onnistuneesta kenneltoiminnasta ovat todisteina oma panos koiranäyttelyissä ja jäsenten koirien menestyminen kokeissa. Metsästäjän käden tarkkuus on kaiken A ja O. Taitoa ylläpidetään vuotuisilla harjoitus- ja kilpa-ammunnoilla. Kivääriammuntoja on järjestetty perinteisesti Hirvi-Veikkoja vastaan ja haulikkoammuntoja Kyttä sekä Hassi-Puukkoisten seuraan vastaan.

Yhteistyö naapuriseurojen kanssa on osa tämän päivän metsästykskulttuuria. Ja sitä on hoidettu onnistuneesti. Yhteistyötä on ulotettu myös toisen virkistysharrastuksen saralle eli kalastukseen. Perinteinen pilkkikilpailu Arvajan kalastusseuran kanssa on aina pirteä tapahtuma.

Suomalaiset ovat ylivoimaisesti Euroopan metsästävin kansa. Metsästäjien osuus väkiluvusta on noin kuusi prosenttia. Maailman johtavana metsästyksmaana pidetään Kanadaa. Metsästys Suomessa on tärkeimpiä vapaa-ajan harrastuksia. Monipuolisuudellaan se päihittää monet harrastukset. Metsästys on urheilua radalla ja kuntourheilua metsässä. Eränkävijä on paitsi metsästäjä myös riistanhoitaja ja luonnonharrastaja. Luonnossa ei ole enää sitä tasapainoa, millaiseksi se miellettiin aikanaan. Luonto ei enää pysty säätelemään itseään mielekkäällä tavalla. Se työ kuuluu tänä päivänä vastuuntuntoiselle metsästäjälle.

EI ONGELMIA

Erämiesten porukka pohti, kuinka eri maiden ihmiset selviytyisivät erämaassa, jos sinne olisi eksynyt yksi nainen ja kaksi miestä ja he olisivat:

- italialaisia, ...niin nainen tappaisi toisen miehen
- espanjalaisia, ...niin mies tappaisi toisen miehen
- englantilaisia, ...niin ei tapahtuisi mitään, koska heitä ei ole esitelty toisilleen.
- suomalaisia, ...niin miehet keskittyisivät metsästämään
- ruotsalaisia, ...niin miehet eksyttäisivät naisen porukasta.

OLKKOLAN METSÄMIESTEN JÄSENET vv. 1947-1957

Väinö Lehtola	Esko Viitanen
Mikko Kortelainen	Kauko Lästilä
Jaakko Pitkäniemi	Onni Lahtinen
Martti Pitkäniemi	Kalle Pitkäniemi
Reino Pitkäniemi	Aarne Isoaho
Eino Sipponen	Vilho Vainio
Esko Peltonen	Ludvik Lius
Aaro Sipponen	Erkki Nieminen
Lauri Mäkinen	Väinö Järvinen
Niko Paavilainen	Viljo Mäkelä
Arvi Perälä	Matti Ottelin
Eino Perälä	Toivo Peltonen
Pauli Anttila	Eino Karjalainen
Aapo Arvaja	Arvo Tuominen
Toivo Alsti	Mikko Paavilainen
Usko Töyry	Reino Mönkäre
Jalmari Salminen	Antero Castren
Tauno Helsingius	Kalevi Helsingius
Eino Lövgist	Antti Mennala
Seppo Ryhänen	Antti Järvinen
Lauri Alanen	Jaakko Salmio
Eero Joronen	Erkki Lyijynen

JÄSENMAÄRIEN VAIHTELUT vv. 1957- 1997

v. 1970	46 jäsentä
1972	58
1982	70
1984	79
1986	84
1997	73

SEURAN PUHEENJOHTAJAT:

Väinö Lehtola	vv. 1947-69
Antti Järvinen	vv. 1969-72
Urho Isoranta	vv. 1972-76
Antti Järvinen	vv. 1976-82
Jukka Järvinen	v. 1982-

JOHTOKUNTA 1997

Jukka Järvinen puheenjohtaja	Matti Pitkäniemi varapuheenjohtaja
Eija Arvaja sihteeri	Veera Koskinen rahastonhoitaja
Erkki Lahtinen	Sami Lahtinen

Tässä minä istun passissani
ja hiljaa mun käskivät olla
Kapea oli polku ja kivinen
tuo tie mistä piti tänne tulla.

Terävänä ollaan ja tarkemmaksi
tullaan, jos jostakin vaan kuuluu rapse.
korva ompi putkena ja sieraimetkin suurena,
tutkaakin tarkempi on katse.

Aamulla lähteissäni eväät pistin reppuun
ja jahdissa niitä sitten nautin.
Hirvimiehen varustus on pyssy sekä puukko
ja vaatetus kuin astronautin.

Tuoltahan se kuuluu jo pirunmoinen ryske,
no hirvihän se sieltä saapuu.
Minun se on saatava hirven kulku poikki
ja sorkiltansa maahan kaatuun.

Naapuripassissa seisoo Veera
ja minähän en akkoihin luota.
Hirvi älä mäne sinä sinnepäin
sehän ompi ihan pehmeätä suota.

Paukahti tuolla ja kellahti suolla,
no Veerahan sen sitten päästi.
Minkä tähän hirven pitää pöllönä olla
ja minun eessä käyntinsä säästi.

Hirvi jos ois noin ja minä sitten näin,
niin tuossahan se olis sitten maannu.
Eihän olis hirvikään nyt akkojen eessä
elollensa loppua saannu.

Hirvimiehen tuntoja kun ensimmäinen nainen tuli hirvimetsälle.

JUHLALAULU
säv. kaksi vanhaa tukkijätkeä

Kaksi istuu hirvimiestä metsästäjää ei mitään muuta
taas on jahti alkanut kun eletään nyt lokakuuta
katselevat hiillosta on jahtipäivä saanut illan
muistelevat vanhaa aikaa istuessa siinä rinnan
Muistatkos ennen kun metsään me mentiin; kaks meill lupaa oll vaan
niistä jos toinenkin kaadetuks saatiin, se oli juhlaa sanoa voidaan
jahti oll arvossaan.

Eipä ollut metsäteitä mistä metsään silloin mentiin
patikoiden polunpaikkaa hiljallensa matkaa tehtiin.
Polle veti jahtisaaliin kohti sovittua paikkaa
monta kertaa Sulokin sai hepan aisoihinsa laittaa
Muistatkos Reiskalla silloin oli Fargo, Jaskalla Volga eiks niin
”Raisleri” Väinöllä kuuluu oll peli, pitkään ei päästy, teitä ei ollu
paikkaan asuttuunkaan.

Tekniikka on hirvijahtiin uuden ajan vallan tuonut
metsämiehen varustuksen toiseksi on luonut
Puhelinten yhteydet juoksut pitää meiltä poissa
kiikaritkin tähtäimenä, jyvä vain oll ennen noissa.
Toinen on miehillä varustus päällä, asetus vaatii jo sen
punainen näkyypi säällä kuin säällä, sarkainen takki karvainen lakki
suoja ennen oll vaan.

Saalis saadaan hirvi kaatuu yksi meille omi samaa
hirvimetsän tunnelman voi porukalla aina jakaa.
koirat haukkuu, pyssyt paukkuu, kaatojutut joku heittää
menneen syksyn jahtiretket jälleen uusi lumi peittää
Monta on miestä metsällä ollut, useita mennyt jo pois
jokainen jahdille värinsä antaa, vuodet ne haihtuu, miehetkin vaihtuu,
jahti jatkuu ain vaan.

Sanat Jukka Järvinen

ARVAJAN METSÄMIEHET R.Y.

JÄSENREKISTERI

27.1.1997

Nimi	Osoite	
Arvaja Aapo	Norotie 7 A	01600 VANTAA
Arvaja Eija	Säviänsalmentie 35	42100 JÄMSÄ
Arvaja Martti	Säviänsalmentie 35	42100 JÄMSÄ
Castrén Reino	Ahopellonkatu 12 A	42100 JÄMSÄ
Ekman Reijo	Myyräjärventie 106	42100 JÄMSÄ
Harju Jukka	Koivutie 16 B 7	42300 JÄMSÄNKOSKI
Harju Kari	Pyykköläntie 132	83900 JUUKA
Harju Reino	Harjulahdentie 31	42100 JÄMSÄ
Helsingius Tauno	Jokamiehentie 12	42300 JÄMSÄNKOSKI
Hietala Aulis	Viialantie 18	42220 KAIPOLA
Hietala Juhani	Jämsänkoskentie 16 A 6	42220 KAIPOLA
Hietala Veli-Matti	Rautamulta 14	42100 JÄMSÄ
Isoranta Markku	Olkkolantie 61	42220 KAIPOLA
Isoranta Pekka	Pispalantie 24 D 7	42100 JÄMSÄ
Jokela Heikki	Kolikkotie	42220 KAIPOLA
Jokinen Heikki	Lahdentie 118	42100 JÄMSÄ
Joronen Eero	Simpeleentie 10	42220 KAIPOLA
Järvinen Antti	Järvensivuntie 57	42100 JÄMSÄ
Järvinen Jukka	Kumpulantie 5	42100 JÄMSÄ
Järvinen Raimo	Haapatie 3	42220 KAIPOLA
Karhila Pekka	Karhilantie 111	42100 JÄMSÄ
Karjalainen Vesa	Piispanpolku 4	42100 JÄMSÄ
Koikkalainen Kalle	Viialantie 20	42220 KAIPOLA
Kokkinen Arvi	Harrinkatu 2	42100 JÄMSÄ
Kokkinen Jyrki	Keskuskatu 13 as. 8	11100 RIIHIMÄKI
Kokkonen Satu	Apialantie 2 D 27	42100 JÄMSÄ
Kokkonen Timo	Apialantie 2 D 27	42100 JÄMSÄ
Koskinen Mikko	Vanhan-Mankkaankuja 1 F	302180 ESPOO
Koskinen Pertti	Vanhan-Mankkaankuja 1 F	302180 ESPOO
Koskinen Veera	Vanhan-Mankkaankuja 1 F	302180 ESPOO
Lahtinen Erkki	Arvajanreitintie 94	42100 JÄMSÄ
Lahtinen Pekka	Mätästie 5 C 61	00770 HELSINKI
Lahtinen Raimo	Arvajanreitintie 66	42100 JÄMSÄ
Lahtinen Sami	Sydänmaa	42100 JÄMSÄ
Lehtinen Toivo	Linnavuorentie 1 C 27	42100 JÄMSÄ
Lehtola Juhani	Ylisrinne 6 B 8	02210 ESPOO
Mansikkamäki Paavo	Terveyskatu 9 B 168	44100 ÄÄNEKOSKI
Manula Pekka	Sumutie 4	42100 JÄMSÄ
Mylläri Ossi	Jämsänkoskentie 14 A 6	42220 KAIPOLA
Mäkelä Hannu	Rovastinkuja 2	42300 JÄMSÄNKOSKI
Mäkelä Markku	Orivuorentie 20	42300 JÄMSÄNKOSKI
Mäkelä Paavo	Hiomonkatu 16	42220 KAIPOLA
Mäkinen Pertti	Raitatie 6	42220 KAIPOLA
Nieminen Tarmo	Hartusvuorentie 13 B 2	42100 JÄMSÄ
Nuppula Vilho	Vehnätie 1 as. 7	15560 NASTOLA
Perälä Arvi	Koivurinteentie	42220 KAIPOLA
Perälä Erkki	Koivurinteentie 45	42220 KAIPOLA
Perälä Maija	Viialantie 16	42220 KAIPOLA
Perälä Pentti	Viialantie 16	42220 KAIPOLA

ARVAJAN METSÄMIEHET R.Y.

Pitkäniemi Eero	Joonantie 17	42100 JÄMSÄ
Pitkäniemi Erkki	Kannikkatie 6	42220 KAIPOLA
Pitkäniemi Hannu	Kannikkatie 18	42220 KAIPOLA
Pitkäniemi Heikki	Kannikkatie 18	42220 KAIPOLA
Pitkäniemi Jaakko	Kannikkatie 6	42220 KAIPOLA
Pitkäniemi Matti	Olkkolantie 21	42220 KAIPOLA
Pitkäniemi Veikko	Kannikkatie 11	42220 KAIPOLA
Rauhala Timo	Härväsuontie 8	42100 JÄMSÄ
Ritvanen Lauri	Kaaprola	72350 PIENOLA
Ruusuu Kimmo	Hakakuja 4 as. 1	42300 JÄMSÄNKOSKI
Salmio Jaakko	Lahdentie	42100 JÄMSÄ
Salonen Jari	Jämsänkoskentie 16 B 7	42220 KAIPOLA
Salonen Jaska	Urheilukatu 8	42220 KAIPOLA
Salonen Paavo	Urheilukatu 8	42220 KAIPOLA
Salonen Vilho	Kurulankuja 26	42100 JÄMSÄ
Savolainen Jukka	Säkkiniementie 20	42100 JÄMSÄ
Savolainen Mauno	Artturinkuja	42220 KAIPOLA
Savolainen Raimo	Lahdentie 1155	42100 JÄMSÄ
Siitarinen Viljo	Hierrekatu 2	42220 KAIPOLA
Suutarinen Ari	Sahatie 1	42220 KAIPOLA
Tamminen Ari-Pekka	Kuusvuorenkatu 12	42100 JÄMSÄ
Timberg Tauno	Kerokatu 10	15840 LAHTI
Vainio Ville	Kaaritie 1	42220 KAIPOLA
Vestu Hannu	Sydänmaantie 222	42100 JÄMSÄ

ARVAJAN METSÄMIEHET R.Y.

RIISTANHOITOLOHKOT JA NIIDEN MIEHITYS VUONNA 2011

1. Lopeisto-Kallioranta Eero Joronen valv. <i>Jarkko Salonen vet.</i> Sami Ojansivu Jaska Salonen	2. Tenhami-Säkkilähti Paavo Salonen valv. <i>Timo Rauhala vet.</i> Eija Arvaja Jussi Arvaja Martti Arvaja Reijo Ekman	3. Säkkilähti-Hassintie Raimo Savolainen valv. <i>Lauri Lahtinen vet.</i> Ilkka Mäkiäho Anna Rantanen Jyrki Kokkinen	4. Edesniemi-Karhila Pentti Perälä valv. <i>Sami Selänniemi vet.</i> Anna Karhila Antti Karhila Pekka Karhila Pertti Kehusmaa
5. Sydänmaa-Edessalmi Aulis Hietala valv. <i>Pekka Manula vet.</i> Jukka Harju Pekka Isoranta Raimo Lahtinen Jukka Savolainen	6. Hassintie-Kapalokoski Arvi Kokkinen valv. <i>Raimo Järvinen vet.</i> Markku Isoranta Aki Järvinen Jukka Järvinen Pekka Lahtinen Risto Salmio	7. Arvajankoski-Kuuslepo Vilho Nuppula valv. <i>Marko Laine vet.</i> Tero Karjalainen Timo Karjalainen Vesa Karjalainen Mikko Koskinen Veera Koskinen Seppo Sirkka	8. Kuuslepo-Lahnelahti Kalle Pitkäniemi valv. <i>Matti Pitkäniemi vet.</i> Erkki Pitkäniemi Hannu Pitkäniemi Heikki Pitkäniemi Jaakko Pitkäniemi
9. Salovuori-Olkkola Pertti Mäkinen valv. <i>Sauli Äikäs vet.</i> Arto Pitkäniemi Ari Suutarinen Jere Äikäs Sauli Äikäs Risto Perälä	10. Pitkävuori-Jokisuu Viljo Siitarinen valv. <i>Ossi Mylläri vet.</i> Jukka Heinonen Tarmo Nieminen Jari Salonen	RIISTANHOITOLOHKOJEN TOIMINNANJOHTAJA <i>Marko Laine</i>	SUURPETOYHDYSHENKILÖ <i>Hannu Pitkäniemi</i>

JAOSTOT JA JOHTOKUNTA

HAULIKKOJAOSTO <i>Timo Rauhala pj</i> Lauri Lahtinen Ilkka Mäkiäho Arto Pitkäniemi Heikki Pitkäniemi Jarkko Salonen	KENNELJAOSTO <i>Sami Selänniemi pj</i> Eija Arvaja Aulis Hietala Marko Laine Pekka Manula Ossi Mylläri Pentti Perälä Sauli Äikäs	NAISJAOSTO <i>Veera Koskinen pj</i> Eija Arvaja Anna Karhila Leena Karhila Arja Lahtinen Terttu Lahtinen Anna Rantanen	RIISTAPOLKUTOIMIK. <i>Sauli Äikäs</i> Jere Äikäs Lauri Lahtinen
KIVÄÄRIJAOSTO <i>Sami Ojansivu pj</i> Aki Järvinen Arvi Kokkinen Pekka Lahtinen Marko Laine Ossi Mylläri Tarmo Nieminen Timo Rauhala	PEIJAISTOIMIKUNTA <i>Jukka Järvinen pj</i> Markku Isoranta Veera Koskinen Pekka Lahtinen Terttu Lahtinen Paavo Mansikkamäki	TALKOOTOIMIKUNTA <i>Timo Rauhala pj</i> Jukka Järvinen Ossi Mylläri Hannu Pitkäniemi Matti Pitkäniemi	NÄYTTELYTOIMIKUNTA <i>Sami Selänniemi pj</i> Jukka Savolainen Sauli Äikäs
		JOHTOKUNTA <i>Jukka Järvinen pj</i> Marko Laine vpj Timo Rauhala siht. Veera Koskinen rh. Matti Pitkäniemi Lauri Lahtinen	

HIRVIJAHTIIN AIKOVAT! Hirvimiesten kokous on Järvensivussa la 26.3. klo 14.00